

stille Undersøgelse derom, selv om intet Menneske i hele Egnen troer, at den Paagjældende har været straffet, og han kan saaledes ganske lovligt drage Tiden ud i 14 Dage, 3 Uger, ja hele Maaned, og naar han da ikke bruger samme Fremgangsmaade med Hensyn til den anden Person, har han begunstiget denne paa den Førstes Befordring. Det er en Mangel, der er ved alle Bestemmelser, som ikke give Manden Ret til strax at handle, saaledes at Betalingen, hvis han skal betale, følger bag efter. Dette er en væsentlig Mangel, men den maa man ogsaa finde sig i, og jeg paapeger den kun, fordi jeg mere betragter denne Forhandling, som et Middel til at fremhæve, hvilke Forholdsregler man maa tage ved den Ræringslov, vi vente, end fordi det kan nytte Noget med Hensyn til denne Lov. Det er imidlertid vigtigt, at vi ikke komme til at stemme saaledes over denne Lov, at man troer, vi have givet vor Billigelse til de saakaldte Principer, der nu ere bragte ind i den. — Vi komme nu til § 4, der er af en ganske egen Natur. Det er som bekendt forbudt at drive ulovligt Krohold, og der er sat en Mulkt derfor, som begynder med 10 Rd. og stiger til 200 Rd.; man har villet gjøre det farligere for Høkerne, end for andre Folk, at drive ulovligt Krohold, og det har man gjort ved at indføre en Forhøielse af den høieste Straf, som oprindelig stod i Loven, hvorimod man har ladet den ringeste Straf blive det samme, og det finder jeg ikke i sig selv at være heldigt, medens det dog ikke har meget at betyde. Der er imidlertid en Bestemmelse i denne Paragraph, der synes mig at gjøre dens Anvendelse overmaade vanskelig. Der staaer nemlig: „Benytter Nogen sin Ret til Høkerhandel til at drive Krohold“, men hvorledes Nogen kan benytte en Ret som Høker til at drive Krohold, det veed jeg ikke, det er mig fuldkommen uforstaaeligt, og altsaa vil aldrig Nogen kunne blive straffet efter denne særegne Bestemmelse, da man stedse vil sige, at det ikke er Retten til Høkerhandel, man har benyttet dertil. Høkerne maae heller ikke „holde Sviregilder“, men maae de da holde andre Gilder, eller er ethvert Gilde paa Landet et Sviregilde? Det er igjen en af de Bestemmelser, som ere far-

lige, fordi de lægge hele Friheden i Politimagtens Hænder, skabe Forlegenheder for Alle, og nytte i det Væsentlige ikke Noget. — Der er endnu kun en meget ringe Forandring tilbage, nemlig i § 5, hvor der siges: „Ligeledes bemyndiges Indenrigsministeriet til, efter Omstændighederne, at gjøre de i nærværende Paragraph indeholdte Bestemmelser anvendelige, med Hensyn til saadanne Handelspladser i Riget, der ikke have erholdt Kjøbstadsrettigheder“. Dette er heller ikke saa ganske let at forstaae; thi den Bemyndigelse, som der iforveien i samme Paragraph er givet Indenrigsministeriet, gaaer netop i den modsatte Retning, idet den gaaer ud paa, at Ministeriet er berettiget til at indsnævre den Begrænsning omkring Kjøbstæderne, indenfor hvilken der maa være Høkere, hvorimod denne Bemyndigelse giver Indenrigsministeriet Ret til at slaae en Kreds om Handelspladserne indtil 1 Miils Afstand, hvilket altsaa er lige det Modsatte. Det er imidlertid et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om Indenrigsministeren kan gjøre Brug af denne Bemyndigelse; thi det er for mig meget tvivlsomt, om der i en Handelsplads kan siges at være et virkeligt legalt Areltorv; et Torv bliver ikke „Areltorv“ der ved, at Bognene kjøre derhen og holde der, men det skal have en virkelig legal Bekræftelse for, at det er et Areltorv. Naar der altsaa intet Areltorv er paa en Handelsplads, kan Ministeren ikke sige: 1 Miil eller $\frac{1}{2}$ Miil fra Areltorvet, ligesom en Analogi heller ikke kan benyttes. Jeg troer saaledes, at denne Bemyndigelse ikke er af nogen væsentlig Betydning, da Indenrigsministeren, som sagt, neppe kan gjøre Brug af den, og selv om han kunde gjøre Brug af den, vil jeg heller ikke sige, at den er saa farlig, da jeg haaber, denne Lov snart skal drage en virkelig Frihandelslov efter sig. § 6 er en meget heldig Paragraph.

Jeg har nu gjort mig Umage for at fremhæve for det ærede Thing, hvilke nye Bestemmelser der ere komne ind i denne Lov, siden den var her sidst, og jeg har søgt paa en saa mild og lempelig Maade, som jeg har kunnet, at vise deres Betydning; thi, naar man vilde gaae dem skarpt paa Klingen, kunde man vist